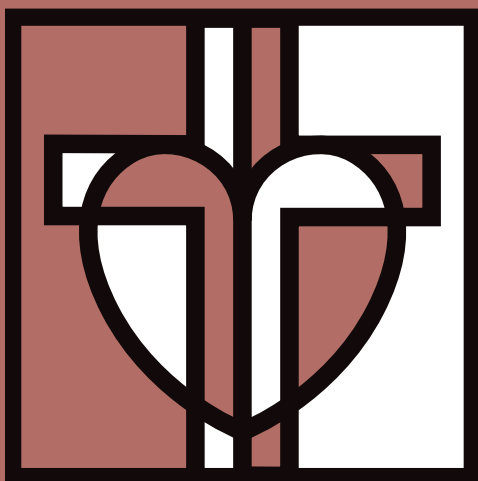

Cum pot fi sigur că sunt mântuit?

Jeremy Pierre

Întrebări despre biserică

Recomandări pentru Seria „Întrebări despre Biserică”

„Creștinii sunt presați de întrebări foarte reale. Ce spune Scriptura despre structura unei biserici, despre închinare, despre organizarea lucrării și despre definierea conducerii biblice a bisericii? Acestea sunt doar câteva din întrebările la care cărțile din această nouă serie de la 9Marks vine cu răspunsuri clare, atent formulate și convingătoare. Sunt foarte recunoscător pentru această lucrare și pentru influența ei incredibil de sănătoasă în atât de multe biserici credincioase. Vă recomand această serie de cărți cu toată căldura”. - **R. Albert Mohler Jr.**, președinte, The Southern Baptist Theological Seminary

„Întrebările sincere merită să capete răspunsuri bine gândite. Dacă nu ești sigur de unde să începi în găsirea răspunsurilor la aceste întrebări, această serie îți poate sluji ca un punct de lansare în oceanul de întrebări pe această temă. Aceste scurte cărți vin cu răspunsuri convingătoare, la obiect, și sunt excelente pentru a fi citite împreună cu un prieten sau cu o sută de prieteni”. - **Gloria Furman**, autoarea cărților *Missional Motherhood* și *The Pastor's Wife*

„Ca păstor, mi se pun foarte multe întrebări. Sunt abordat de necredincioși care caută să înțeleagă Evanghelia, de noi credincioși care sunt nesiguri legat de următorii pași pe care să îi facă, și de credincioșii care se maturizează și care vor să fie ajutați în găsirea de răspunsuri la întrebări despre familia creștină, relațiile cu

prieteniei, vecinii sau colegii de muncă. În astfel de momente, îmi doresc să am o carte pe care să le-o ofer, care să fie scurtă, la obiect și care să îi îndrepte în direcția corectă pentru mai mult studiu. Seria „Întrebări despre biserică” oferă exact acest fel de răspunsuri. Fiecare carte tratează o întrebare anume într-o manieră biblică, scurtă și practică. Cred că titlul seriei poate fi mai bine „Răspunsuri despre biserică”. Îmi plănuiesc să cumpăr mai multe exemplare și să le dăruiesc cu regularitate. Și tu ai trebui să faci același lucru”. - **Juan R. Sanchez**, păstor senior, High Pointe Baptist Church, Austin, Texas

„Unde pot creștinii să găsească răspunsuri la întrebările comune despre viața de biserică – fără să trebuiască să caute prin cărți stufoase și scumpe? Cărțile din seria „Întrebări despre biserică” vin în întâmpinarea nevoii noastre de a căpăta răspunsuri biblice, echilibrate și practice. Pentru păstori, această serie se va dovedi o resursă de încredere pentru ghidarea membrilor de biserică spre o înțelepciune mai profundă și o unitate mai puternică”. - **Ray Ortlund**, președinte, Renewal Ministries

Cum pot fi sigur că sunt mântuit?

Seria „Întrebări despre Biserică”

Sunt chemat la lucrare?, Brad Wheeler

Îi iubeste Dumnezeu pe toți oamenii?, Matt McCullough

*Cum pot găsi pe cineva care să mă uce-
nicizeze?*, Garret Kell

*Cum pot să folosesc mai bine lectura
Bibliiei?*, Jeremy Kimble

*Cum îi pot iubi pe membrii bisericii
care au alte afinități politice?*, Jonathan
Leeman și Andy Naselli

Cum pot să slujesc în biserică locală?,
Matthew Emadi

*Cum pot să susțin lucrarea internațio-
nală de misiune?*, Mark Collins

*Cum poate biserică noastră să găsească
un păstor credincios?*, Mark Dever

*Cum pot sluji femeile în biserică lo-
cală?*, Keri Folmar

*Este un lucru iubitor să practicăm dis-
ciplina bisericii?*, Jonathan Leeman

*Ce să fac dacă nu am dorința să mă
rog?*, John Onwuchekwa

*Ce să fac dacă nu simt dorința să
merg la biserică?*, Gunner Gundersen

*Ce să fac dacă sunt descurajat în evan-
ghelizare?*, Isaac Adams

Ce să fac acum, că sunt creștin?, Sam
Emadi

*Ce ar trebui să facem cu membrii care
nu vin la întâlnirile bisericii?*, Alex
Duke

*De ce este Cina Domnului atât de im-
portantă?*, Aubrey Sequeira

De ce ar trebui să mă botez?, Bobby Ja-
mieson

De ce să dăruiesc în biserică locală?, Ja-
mie Dunlop

*De ce să mă alătur unei biserici lo-
cale?*, Mark Dever

Pot femeile să fie păstori?, Greg Gil-
bert

*La ce ar trebui să mă uit în alegerea
unei biserici?*, Alex Duke

Este Iadul real?, Dane Ortlund

Cine conduce biserică?, Sam Emadi

Care este misiunea bisericii?, Jonathan
Leeman

Cum pot fi sigur că sunt mântuit?, Je-
remy Pierre

*Promite Evanghelia sănătate și prosperi-
tate?*, Sean DeMars

Ce fac diaconii?, Juan Sanchez

JEREMY PIERRE

CUM POT FI SIGUR
CĂ SUNT MÂNTUIT?

MAGNA GRATIA

CUM POT FI SIGUR CĂ SUNT MÂNTUIT?

Jeremy Pierre

Copyright © 2023 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

How Can I Be Sure I'm Saved?

Copyright © 2022 by Jeremy Pierre and 9Marks

Originally Published in English by Crossway with all International rights owned by Crossway and 9Marks
525 A Street NE, Washington DC 20002

This edition published by arrangement with 9Marks. All rights reserved.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Coperta: Jordan Singer. Tehnoredactare și DTP: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblia Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

9Marks ISBN: 978-1-960877-27-7

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui” (Efes. 1:3-6)

Dacă am trasa pe o hartă viața creștină, punctul de plecare ar trebui denumit „Dumnezeu te iubește”. Linia albastră care marchează traiectoria de la acel punct înainte face mai multe turnuri și se întoarce în final în același punct. Călătoria creștinului este o cale lungă și dificilă înapoi către locul de unde ai început – punctul în care ți-ai dat seama că, în ciuda păcatului tău, *Dumnezeu te iubește*.

De ce o traiectorie înapoi către același punct? În parte, la asta se referă această scurtă carte. Aceasta este o călătorie pe care fiecare creștin o face. Fiecare dintre noi o parcurgem individual, dar asta nu înseamnă că vom călători de unii singuri. Uneori te simți de parcă ai fi *singur*, în special dacă ești în mijlocul unei lupte din care vrei să știi dacă ești mântuit cu adevărat. Se poate să te fi apucat de citit această carte pentru că nu ești sigur în ce stare te afli înaintea Domnului. Sau poate că te-ai uitat

la creștinii din jurul tău și te întrebi de ce par ei să fie atât de siguri și de ce tu nu ai parte de aceeași siguranță. Se poate să te întrebi dacă nu cumva ești o specie diferită de creștin sau chiar dacă nu cumva nu ești deloc creștin. Dacă ești cu adevărat copilul lui Dumnezeu, oare El nu vrea ca și tu să fii asigurat de dragostea Lui?

Ultima întrebare este întrebarea-cheie. Asemenea tuturor oamenilor creați după chipul lui Dumnezeu, și tu ai fost creat ca să fii iubit de Dumnezeu și, la rândul tău, să Îl iubești pe El. Acesta este țelul tău suprem. *Dumnezeu mă iubește* ar trebui să stea în centrul sufletului omului. Toate lucrurile funcționează bine când această dragoste este la locul ei, și totul merge rău când ea este împiedicată. Așa că, atunci când nu ești sigur de dragostea Lui – și când vezi că inima ta nu este în stare să Îi răspundă cu dragoste – identitatea ta începe să se clatine.

Poate că aceste cuvinte par prea dramatice. Dacă așa este, consideră-te binecuvântat. Domnul a ales în bunătatea Lui să facă așa încât intensitatea luptei tale pentru siguranță să fie mai mică decât a altora. Dar dacă aceste cuvinte nu ți se par dramatice, dacă cunoști tulburarea emoțională care vine din a nu te simți iubit de Dumnezeu, trebuie să știi că nu ești singurul în

această stare. Ai putea să te simți singur pe cale, dar creștinii din toate secolele au trudit trecând prin aceste văi, unde Dumnezeu pare lipsit de dorința de a le da siguranța dragostei Lui personale. Așa că ei exclamă: *De ce?*

Nimeni nu știe sigur de ce lui îi lipsește siguranța dragostei lui Dumnezeu. Dar, ca urmare a nenumăratelor discuții cu creștinii aflați în aceste văi întunecate, am descoperit că, în general, ei cred că la mijloc este una din următoarele două cauze: fie un păcat mare, fie o mare suferință.

Poate cineva este convins că el este prea păcătos ca să fie iubit de un Dumnezeu sfânt. El își știe rușinea păcatelor lui secrete. El este torturat de gânduri murdare care par să îi invadeze constant mintea. El poate fi cinic și aspru cu alții, mai mult în inima lui decât pe buzele sale. Chiar și gândurile lui despre Dumnezeu i se par groaznice – uneori lipsite de viață și plictisitoare, alteori pur și simplu blasfemiatoare. El știe că, dacă oamenii ar vedea cine este el în *realitate*, în interiorul lui, ar fi de acord că un Dumnezeu sfânt ar trebui să îl respingă. Și astfel, el se închide în sine, de teama ca nu cumva vreun om să îi descopere lupta lui întunecată.

Sau poate că altcineva este atât de copleșit de suferință, că se întreabă cum ar putea fi iubit de Dumnezeul

care pretinde că este plin de compasiune. Tulburări proaspete continuă să îi inunde viața, astfel că el strigă la Domnul după ajutor. Dar Dumnezeu pare surd. Acel om știe din Scriptură că Dumnezeu îi aude pe copiii Lui când aceștia strigă la El, așa încât concluzia i se pare inevitabilă. Când le dă indicii altor creștini despre durerea lui, aceștia par să îi ofere puțin mai mult decât o vagă promisiune că se vor ruga pentru el. Singurătatea și depresia îl sleiesc de putere. El știe că Dumnezeu are suficientă putere, dar se pare că nu pentru el.

Poate că te regăsești în una sau în ambele situații de mai sus. Poate că păcatul și suferința ta par apropiate de tine, pe când dragostea lui Dumnezeu pare departe. Oricare ar fi cauza acestor văi pentru credinciosul individual, lupta pentru siguranța spirituală este reală, iar ea este o expresie a unei chestiuni mai profunde.

Iată care este acest lucru mai profund, și, de altfel, principalul punct al acestei scurte cărți: lupta ta pentru siguranță este o luptă de a te vedea într-o lumină corectă. Ca să fiu mai specific, este lupta de a schimba perspectiva ta despre tine cu perspectiva lui Dumnezeu despre tine. Ea implică să îți înrădăcinezi gândirea nu în *certitudine* și în *încredere*. Încrederea este rațională, adică te bazezi mai înainte de orice pe Dumnezeu,

care este Cel care te iubește, știind că dragostea ta față de El este doar un răspuns imperfect. Dragostea lui Dumnezeu este exprimată față de credincioși prin toate cele trei Persoane ale Sfintei Treimi – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Creștinii primesc această dragoste prin Cuvânt, rugăciune și părtășia cu biserica. În fapt, tu nu înveți de unul singur să te vezi în lumina acestei iubiri, ci trăind printre copiii lui Dumnezeu.

Și voi trata separat această idee centrală, în trei secțiuni: (1) *cum să înveți să te vezi așa cum te vede Dumnezeu*, (2) *dragostea neprovocată a Dumnezeului Triunic*, și (3) *cum să ai încredere că Dumnezeu te iubește*.

CUM SĂ ÎNVEȚI SĂ TE VEZI AȘA CUM TE VEDE DUMNEZEU

Ideea principală, partea I: *Lupta ta de a avea siguranță este o luptă de a te vedea în lumina corectă – mai specific de a schimba perspectiva ta asupra propriei persoane cu perspectiva lui Dumnezeu despre tine. Ea implică să nu îți înrădăcinezi gândirea în certitudine, ci în încredere.*

Lupta pentru siguranță are de-a face cu percepția de sine. În spatele întrebării, „Cum pot ști că sunt mântuit?” se află întrebarea mai extinsă, „Cum pot cunoaște orice

lucru despre mine însumi?”

Ai putea să spui că aceasta este o întrebare despre identitate. Identitatea personală poate fi descrisă în două părți: percepție și realitate. *Percepția* se referă la cine crezi că tu ești. *Realitatea* se referă la cine ești în fapt. A învăța să vedem deosebirea dintre cele două face parte din procesul de maturizare ca persoană și în credința creștină. Înseamnă să recunoști că *felul în care te vezi* poate să fie sau nu în acord cu *cine ești tu*. De fapt, o modalitate mai bună de a spune același lucru ar fi aceasta: *felul în care te vezi* este corespondent doar în parte cu *cine ești*. Dar cum poți să știi care este diferența?

În ultimă instanță, poți ști care este diferența doar prin a învăța să asculți de Dumnezeu care te-a creat. Doar El te cunoaște așa cum ești în realitate. Siguranța provine din a-ți supune perspectiva subiectivă despre tine față de înțelegerea obiectivă pe care Dumnezeu o are despre tine.

Această călăuzire are loc de-a lungul unei vieți întregi de a învăța să asculți de ceea ce Dumnezeu spune despre tine. Acesta este felul în care Evanghelia tratează deopotrivă realitatea a *cine ești* și percepția ta, adică *felul în care tu te vezi*. Dumnezeu folosește deopotrivă Scriptura și părtășia cu alți credincioși pentru a alinia

percepțiile noastre la realitate. În Scriptură, noi avem cuvintele lui Dumnezeu, care ne descoperă inima Lui față de păcătoșii și suferinzii de orice fel. Iar tu nu faci excepție. În părtășie, noi vedem alți credincioși cum ne arată felul corect al percepției de sine: încrederea smerită în faptul că Dumnezeu este cu adevărat atât de generos față de oameni lipsiți de merite, pe cât El pretinde că este. Ei înșiși trebuie să descopere acest lucru la fel de mult ca și noi. Și nici tu nu ești o excepție în acest sens.

Dar aici poate interveni cea mai grea parte a întrebării legată de siguranță – și cu adevărat a oricărei întrebări despre identitate. Singurul răspuns temeinic de care vom avea parte nu va veni sub forma *certitudinii*, ci a *încrederii*.

Dorința după certitudine este tânjirea de a ști dincolo de posibilitatea îndoielii. Este dorința de a ști atât de absolut că te afli în posesia lucrului dorit. Ea nu poate fi chestionată sau reconsiderată niciodată. Cu alte cuvinte, dorința după certitudine este tânjirea de a ști ceva obiectiv *așa cum este*. Dar problema unei astfel de dorințe este că vrei să știi ceva într-un fel în care doar Dumnezeu poate cunoaște (Deut. 29:29; Ps. 139:6).

Ca ființă creată, cunoașterea pe care o ai despre lucruri este limitată, însă Dumnezeu, fiind Creatorul, nu

are limite în cunoașterea Lui. Tu știi anumite lucruri imperfect, dar le știi autentic. Dar Dumnezeu cunoaște totul perfect și pe deplin. Abilitatea ta de a cunoaște este *dependentă*, în timp ce a lui Dumnezeu este *independentă*. Asta înseamnă că doar Dumnezeu poate avea acel fel de *certitudine* de care cineva care se luptă cu siguranța ar putea să fie obsedat. Dacă crezi că poți să fii liniștit în mintea ta doar dacă știi că ești mântuit dincolo de orice umbră de îndoială, atunci nu vei ajunge niciodată la așa ceva.

De fapt, aceasta este o veste bună. Dumnezeu nu te-a conceput ca să atingi un astfel de standard al cunoașterii. Dar ceea ce este posibil pentru oameni este *încrederea informată*. Este o cunoaștere dependentă de ceea ce Dumnezeu spune despre inima Lui față de păcătoși și suferinzi, inclusiv față de tine. Biserica ta locală este plină de astfel de oameni, care trebuie să depindă de Dumnezeu în același fel.

Încrederea informată este standardul corect al cunoașterii. Apostolul Ioan descrie această încredere cu multă blândețe în epistola lui adresată creștinilor nesiguri. Această epistolă este plină de expresia „prin aceasta știm”, referindu-se la statutul personal înaintea lui Dumnezeu (1 Ioan 2:3, 5; 3:16, 24; 4:2, 6, 16; 5:2).

Dar poate că cele două expresii proeminente – ca două puncte de pe un munte care îți oferă o perspectivă largă – se găsesc în 1 Ioan 3 și în 1 Ioan 5. Iată primul dintre aceste puncte:

Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr, și ne vom liniști inimile înaintea Lui, în orice ne osândește inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră, și cunoaște toate lucrurile. Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu (1 Ioan 3:19-21).

Aici, Ioan recunoaște că noi, creștinii – care Îi aparținem *obiectiv* lui Dumnezeu – putem trece *subiectiv* prin perioade în care felul în care ne vedem pe noi înșine nu se aliniază la realitatea a cine suntem. El vine cu două expresii contrastante: „în orice ne osândește inima” și „dacă nu ne osândește inima noastră”. Ambele sunt posibile pentru un credincios adevărat. Dar care este soluția pentru acele momente când percepția noastră despre noi înșine ne condamnă – adică atunci când ne vedem ca și cum am fi în afara mântuirii? Ioan face un simplu contrast teologic între cunoașterea lui Dumnezeu și cunoașterea noastră: „Dumnezeu este mai mare decât inima noastră, și cunoaște toate lucrurile”.

Asta înseamnă că Dumnezeu știe mai bine decât tine cine ești – El știe *total* despre tine. Cele mai urâte

gânduri, cele mai stricate fantezii, cinismul, ura, haosul emoțional, motivațiile corupte. El știe mai bine decât știi tu în propria inimă cât de nevrednic ești de mântuire. Și totuși iată-L reamintindu-ți de felul cum Isus apără păcătoși ca tine (1 Ioan 2:1-2), cum frica dispare când îți dai seama că dragostea lui Dumnezeu a venit înainte de dragostea ta (4:18-19) și cât de încrezător poți fi în inima generoasă a lui Dumnezeu când te apropii de El (5:13-15). Dumnezeu știe mai bine decât tine cât de nevrednic ești. Și acest lucru este valabil pentru orice păcătos. Totuși, El insistă să Își proclame dragostea față de oricine vrea să ia aminte. Inclusiv față de tine. Iată cum te convinge Ioan să *ai o încredere informată* în Cel care cunoaște toate lucrurile așa cum sunt ele în realitate.

Al doilea punct din care trebuie să privim lucrurile reiterează aceeași idee. Aceste cuvinte se află la finalul epistolei lui Ioan:

Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să Îl cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică (1 Ioan 5:20).

De unde vine înțelegerea ta? Însuși Fiul lui Dumnezeu a venit și *ne-a dat pricepere*. Felul în care te înțelegi

pe tine nu este o certitudine independentă, nu este un fapt statuat pe care să îl ai în tine însuși. Nu, ci cunoașterea ta, chiar cea despre propria persoană, este dependentă de venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ ca să îți dea cunoașterea pe care nu o ai prin tine însuși. Ioan subliniază acest adevăr aducându-ți aminte de contrastul dintre tine și Isus: „El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică”. Dumnezeu adevărat este singurul din Univers a cărui cunoaștere nu depinde de cunoașterea nimănu. Tu nu poți spune așa ceva despre tine. Felul cum te vezi tu depinde de felul cum El te vede.

Așadar, *cum pot ști...?* Aceasta este o luptă de a-ți întemeia încrederea nu pe un simțământ interior al siguranței, ci pe pretențiile Altuia. Tu nu poți cunoaște cu o certitudine independentă. Așa că oprește-te din a încerca să o capeti fiind obsedat de mântuirea ta. Oprește-te din a te critica pentru că nu ești în stare să atingi acel nivel al cunoașterii. Oprește-te din a te panica pentru că presupui că alți creștini ar avea această cunoaștere. Oprește-te din a încerca să cunoști lucrurile într-un fel în care doar Dumnezeu le poate cunoaște. În schimb, ai încredere că, atunci când apostolul Ioan a scris aceste cuvinte, Dumnezeu știa că ochii tăi vor ajunge cândva să citească o traducere a lor în limba ta.

Fii gata să te bazezi cu totul în ceea ce crezi despre *tine* pe ceea ce Dumnezeu spune despre *Sine* – că inima Lui față de păcătoși și suferinzi este pe cât de generoasă pretinde El că este.

DRAGOSTEA NEPROVOCATĂ A DUMNEZEULUI TRIUNIC

Ideea principală, partea a II-a: *Încrederea este relațională, adică te bazezi pe Dumnezeu că este Cel care te iubește mai întâi, și că dragostea Lui este un răspuns imperfect. Dragostea lui Dumnezeu este exprimată față de credincioși prin toate cele trei Persoane ale Sfintei Treimi – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.*

Sper că secțiunea anterioară te-a ajutat să înțelegi diferența dintre aspectele subiective și cele obiective ale mântuirii. Tu ești chemat să ai încredere *nu* în propria percepție, ci în inima lui Dumnezeu manifestată prin acțiunile Lui pentru cei păcătoși.

Cu alte cuvinte, mântuirea este o realitate mai mare decât felul sau proporția în care tu o experimentezi. Această secțiune te va ajuta să înțelegi această realitate mai mare, astfel încât să ieși din gândirea ta și să ai încredere în ceva mai mare.

Și iată care este acea realitate mai mare: dragostea

lui Dumnezeu nu a fost cauzată de tine și nu poate fi „ne-cauzată” de tine. Tu nu Îl poți determina pe Dumnezeu să te iubească prin vrednicia ta, și nici nu Îl poți determina să nu te mai iubească prin nevrednicia ta. Dragostea Lui este atât de veche, atât de puternică și atât de permanentă, încât nicio ființă creată nu o poate determina. Dragostea este parte din însăși natura Lui ca Dumnezeu Triunic. În fapt – și asta ar trebui să te impresioneze profund – toate cele trei Persoane ale Sfintei Treimi sunt active în dragostea lui Dumnezeu față de păcătoși – și, mai specific, în dragostea Lor față de tine. Gândește-te la acest lucru.

Dumnezeu este Tatăl tău, iar El te-a iubit înainte ca tu să ai șansa să fii de neiubit.

J. I. Packer a spus: „Dragostea dintre oameni este trezită de ceva din cel iubit, dar dragostea lui Dumnezeu este liberă, spontană, nestârnită și necauzată. Dumnezeu îi iubește pe oameni pentru că El a ales să îi iubească”.¹ Când vorbește aici despre *oameni*, Packer se referă la *indivizi*. Am ținut să subliniez asta nu doar ca să accentuez că dragostea lui Dumnezeu nu este diferită în funcție de gen (și ce adevăr minunat este că bărbații și femeile sunt

¹J. I. Packer, *Knowing God* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1973), 112.

egali în Cel Preaiubit), ci mai degrabă că dragostea veșnică a lui Dumnezeu este îndreptată către anumiți indivizi. Și nu există nimic în aceștia care să provoace această iubire.

Scriptura ne spune că Dumnezeu a făcut alegerea de a-l iubi pe fiecare dintre copiii Lui înainte ca El să fi creat lumea pe care ei aveau să o ocupe cândva (Efes. 1:4). Înainte ca El să creeze aerul de care plămâniilor lor aveau să aibă nevoie, El a hotărât să îi iubească. Înainte ca oxigenul să alimenteze o singură acțiune, bună sau rea, planul Lui de a-Și manifesta harul la nivel individual fusese hotărât (2 Tim. 1:9). Dumnezeu te-a iubit înainte ca tu să fi avut șansa să devii nevrednic de a fi iubit. El a fost primul.

În fapt, aceasta este cheia pentru depășirea fricii că ai putea fi condamnat de Dumnezeu: El este primul. Generozitatea dragostei Lui vine *înainte* de ofensa păcatului tău. Acela este un *înainte* atât în ce privește timpul, cât și ordinea. Dumnezeu alege să Își arate măreția fiind înaintea tuturor. El îi iubește pe păcătoși înainte de a exista vreo șansă ca ei să Îl iubească. Apostolul Ioan scria: „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste.

Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:18-19).

Tatăl tău ceresc este primul. Iubirea Lui este cauzată de Sine, nu de tine. În mare parte, acesta este motivul pentru care prima Persoană a Sfintei Treimi se referă la Sina ca Tatăl. Tatăl este înaintea fiilor și fiicelor. Poate că ai nevoie să te smerești înaintea măreției unui Tată care este primul. El este liber să facă ce vrea, nefiind constrâns nici măcar de împotrivirea ta.

Isus este neprihănirea ta, și El te face neprihănit în ciuda multelor tale greșeli.

Ai putea fi dureros de conștient de greșelile tale, împovărat de acele obiceiuri păcătoase vechi care te atrag înapoi atât de puternic. Tu te uiți în interiorul tău și vezi nelegiuire, și ea arde. Gândul că inima ta ar fi curată și pură este un sentiment plăcut, dar imposibil. Neprihănirea nu îți caracterizează viața personală și deseori nici pe cea publică. Dacă aceasta este evaluarea ta onestă, mărturisirea ta tristă, ai putea fi mai aproape decât crezi de acea neprihănire strălucitoare și luminoasă.

Apostolul Ioan spune că, „dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept

ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:8-9). A mărturisi înseamnă pur și simplu să fim de acord cu Dumnezeu în ce privește păcatul nostru. Păcatul este atât de rău pe cât Dumnezeu spune că este, și vina nu este decât a noastră.

Dar gândește-te la rezultatul final: Dumnezeul credincios și drept ne iartă și ne curăță exact de acea spurcăciune. Cum se poate așa ceva? „Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (2:1). Isus devine neprihănire *pentru tine*. Ține minte asta: Isus este Cel care contribuie cu neprihănirea. Tu contribui cu păcatul. Dar creștinii contribuie cu păcatul *mărturisit* – păcatul care este descoperit, expus, agreat.

John Bunyan a suferit furtuni frecvente în sufletul său cu privire la siguranță. El a scris des despre ea, descriind diferitele pietre de hotar din călătoria lui către siguranță. În autobiografia sa, intitulată pe bună dreptate *Grace Abounding to the Chief of Sinners* [Har bogat pentru cel mai mare dintre păcătoși], el descrie o situație când mergea pe afară, trecând peste un câmp. În acel moment, se simțea îngreunat de povara vinovăției păcatelor sale. Dar o propoziție i-a trecut prin minte ca un fulger: *neprihănirea ta este în Cer*. Și s-a gândit la

Hristos stând la dreapta lui Dumnezeu, proclamându-Se ca neprihănirea lui Bunyan. Apoi Bunyan și-a dat seama că Dumnezeu nu putea spune despre el: „Acest individ pe nume Bunyan nu are neprihănirea Mea”. De ce? Pentru că neprihănirea lui era chiar acolo, înaintea feței lui Dumnezeu. Iată cum își încheie Bunyan descrierea aceluia moment:

Am mai înțeles și că nu starea bună a inimii mele făcea ca neprihănirea mea să fie mai bună, nici starea rea a ei nu făcea ca neprihănirea mea să fie mai rea, căci neprihănirea mea era Isus Hristos însuși, care este *același ieri și azi, și în veac* (Evrei 13:8).²

Dragostea lui Isus este puternică pentru că El este neprihănit – atât de neprihănit, încât El poate *fi* neprihănirea oricărui care își pune credința în El. Inclusiv a ta.

Duhul Sfânt este Mângâietorul tău, și El te ajută să îl auzi pe Isus când te auzi doar pe tine.

Uneori, una dintre cele mai rele voci de care ai putea asculta este propria-ți voce, în special când subiectul discuției ești *tu*. Chiar și creștinii baleiază între ura de sine și îndreptățirea de sine. Poți trece de la a crede că ai totul aranjat până la a crede că ești un falit total, și

² John Bunyan, *Grace Abounding to the Chief of Sinners*, ed. W. R. Owens (London: Penguin Books, 1987), 59.

toate acestea într-o singură după-amiază. Oricare ar fi mesajul, a asculta la glasul tău vorbindu-ți despre tine este un lucru riscant.

Din fericire, Dumnezeu ne dă Duhul Lui Sfânt ca să ne ajute în această privință:

Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică Tată!” Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El (Rom. 8:15-17).

Observă ceva. Pavel a anticipat că frica ar putea fi parte din experiența creștină. El știa că orice creștin se află într-un conflict între două *duburi* sau identități care modelează felul în care omul trăiește. Duhul de robie te identifică drept înrobite, făcându-te să ascuți de păcat ca de stăpânul tău. Pentru a contracara această identitate falsă, Duhul „adeverește împreună cu duhul nostru”. A *adeveri* înseamnă a mărturisi, a spune adevărul despre ceva. El declară că tu ai fost înfiat dintr-o familie de sclavi din care provii ca genealogie, și că nu ești primit doar într-o familie de oameni liberi, ci într-

o familie regală. Nu mai ești rob, ci copil de Dumnezeu.

A fi copil de Dumnezeu nu înseamnă că trăiești într-un palat de cristal – nu încă. Ca un copil regal, vei moșteni cândva libertatea care întrece orice ți-ai putea imagina. Dar pentru moment, ai de suferit. Iar *sufărința împreună cu Hristos* la care Pavel se referă aici este suferința împotrivirii. Tu te împotrivești tentației de a te întoarce la păcat, la vechea ta robie. Așadar, lupta după siguranță nu este doar o luptă pentru pacea de natură psihologică. Este o luptă de a crede ceea ce Duhul mărturisește atât despre *tine*, cât și, mai important, despre *Hristos*.

Slujba Duhului este să îți reamintească de cuvintele lui Isus despre Sine și despre intenția Lui de a mântui păcătoși ca tine (Ioan 14:25-31). Acuzațiile Satanei împotriva ta și acuzațiile tale împotriva ta se vor auzi câteodată asurzitor. Dar Duhul Sfânt are un glas mai puternic. Pune-ți încrederea în ceea ce El spune.

Cum întărești acea încredere? Tocmai ce ți-am adus aminte de determinarea veșnică a Tatălui de a iubi păcătoși ca tine, de abilitatea lui Isus de a te face neprihănit în ciuda nelegiuirii tale profunde, și de determinarea Duhului de a vorbi peste zgomotul din

tine, mărturisind despre dragostea lui Hristos pentru tine. Dar cum se exprimă acest lucru la nivel practic, în viața ta?

CUM SĂ AI ÎNCREDERE CĂ DUMNEZEU TE IUBEȘTE

Ideea principală, partea a III-a: *Creștinii primesc această dragoste prin Cuvânt, rugăciune și părtășia în biserică. În fapt, nu înveți să te vezi pe tine însuși în lumina acestei iubiri de unul singur, ci trăind printre copiii lui Dumnezeu.*

Poate că îți aduci aminte de ceea ce am spus la începutul acestei cărți, anume că viața creștină este o călătorie înapoi către punctul de unde ai început-o. Acel punct este etichetat simplu: „Dumnezeu te iubește”. Călătoria trece de la înțelegerea dragostei lui Dumnezeu ca doctrină la primirea ei personal, pentru tine. Acea primire mai profundă este denumită încredere – o predare tot mai mult din toată inima față de dragostea lui Dumnezeu.

Predarea înaintea lui Dumnezeu este activă, nu pasivă. Deși ești *pasiv* în ce privește cauza dragostei lui Dumnezeu, ești *activ* în răspunsul față de ea. Cu alte cuvinte, ești pasiv în îndreptățirea, regenerarea și înfierea

ta, dar activ în răspunsul tău la aceste realități minunate. Această secțiune de final este încercarea mea de a te convinge că cea mai bună cale prin care îți întărești încrederea personală în dragostea lui Dumnezeu față de tine este să cauți locurile în care El vorbește cel mai clar despre această dragoste: *în Cuvântul Lui, în rugăciune și în poporul Său.*

În această secțiune îți voi oferi principii care să te ghideze în căutarea activă a siguranței, dar nu trebuie să le tratezi ca pe un proces ce trebuie măsurat pas cu pas, care să conducă la un rezultat măsurabil. Sinclair Ferguson scria despre acest lucru:

Unii descoperă siguranța după lupte lungi; alții n-au știut niciodată ce înseamnă să nu aibă siguranță; pentru unii, ea vine prin întristări, pentru alții prin bucurii. Ea este la fel de individuală pe cât este de suverană, și este necesar să fie așa, pentru că ne determină să spunem: „Fiul lui Dumnezeu, care *m-a iubit* și S-a dat pe Sine *pentru mine*”.³

Cu acest cuvânt pastoral în minte, îngăduie-mi să îți ofer câteva gânduri călăuzitoare pentru umblarea ta activă după siguranță. Țelul meu nu este doar să îți spun *să* citești Cuvântul, să te rogi și să cauți părtășia,

³ Sinclair Ferguson, *Taking the Christian Life Seriously* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1981), 58.

ci mai degrabă *cum să* citești Cuvântul, cum să te rogi și cum să cauți părtașia.

1. *Citește Cuvântul ca și cum Dumnezeu ar vrea să te asigure de mântuire, nu de condamnare.*

Dumnezeu vorbește ca să mântuiască. Sau, așa cum spunea John Webster, „revelația este împăcarea”.⁴

Scopul pe care Dumnezeu îl are când le vorbește oamenilor este să le aducă mântuirea celor care ascultă. Pentru a citi Scriptura într-un fel credincios, trebuie să o citești în lumina acestui scop primordial. Oriunde crezi că te-ai afla la nivel individual înaintea lui Dumnezeu când deschizi paginile Scripturii, este important să recunoști ceva: că scopul cu care El vorbește a fost stabilit dinainte ca tu să te naști. Tu nu ești un caz special. Smerește-te recunoscând că nu faci excepție de la planurile lui Dumnezeu.

De când păcatul a intrat în lume, scopul cuvintelor lui Dumnezeu față de omenire este de a-l mântui pe oricine ia aminte la ele. Dacă El voia să îi condamne pe oameni, nu avea nevoie să le vorbească. El pur și simplu putea să treacă direct la judecata Lui dreaptă. Dar Scriptura ne prezintă o istorie lungă în care Dumnezeu

⁴ John Webster, *Holiness* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2003), 13.

îi vorbește omenirii cu scopul de a Se dedica actului mântuirii ei. De la primele capitole ale Scripturii, Dumnezeu folosește cuvinte tocmai cu acest scop central: „Dumnezeu Se dedică unui șir de acțiuni credincioase care duce la nașterea lui Hristos și la revărsarea Duhului la Cincizecime, și continuă până în ‚zilele de apoi’ din prezent, ducând până la revenirea viitoare a lui Hristos”.⁵ Și știi ce ne arată acest lucru? Că problema mântuirii tale este mult mai mare decât este opinia ta despre tine. Ea are de-a face cu scopurile lui Dumnezeu în Hristos de a face ceea ce este necesar pentru mântuirea oricărui care crede.

Așa că trebuie să citești toată Scriptura – chiar și părțile mai înfricoșătoare – în lumina acțiunilor dedicate ale lui Dumnezeu. Chiar și pasajele cele mai alarmante, precum Evrei 6:4-8 sau 12:15-17, sunt lăsate cu intenția de a aduce mântuire, nu condamnare. Cum știi că așa stau lucrurile? Pentru că n-ai avertiza pe nimeni, dacă n-ai avea intenția să îl salvezi. Dacă auzi glasul lui Dumnezeu în aceste pasaje, vei lua aminte la avertismentele Lui și te vei alipi de Isus Hristos ca de singura ta cale de a face față focului judecății și să nu fii ars.

⁵ Timothy Ward, *Words of Life: Scripture as the Living and Active Word of God* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 2009), 23.

Poate că te întrebi, „Bine, dar cum știi că m-am alipit de Isus în felul acesta?” Poate că ești prea conștient de ceea ce am menționat mai devreme din prima epistolă a lui Ioan – că un creștin adevărat, prin contrast cu cei care doar pretind că sunt creștini, este caracterizat de ascultare de poruncile lui Dumnezeu, de dragoste față de alți credincioși și de respingerea idolilor lumii. Poate că te uiți la viața ta și nu ești sigur dacă se văd suficient aceste trăsături.

Ei bine, hai să tratăm frontal acest lucru. Iată ce spune Ioan:

Cunoaștem că îi iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că Îl iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu? (1 Ioan 5:2-5).

Ce anume te mântuiește? Ascultarea ta de Dumnezeu, dragostea ta față de credincioși, sau respingerea lumii? Răspuns: niciunul dintre aceste lucruri. Ci ești mântuit de Isus, Fiul lui Dumnezeu, care este împlinirea dedicării lui Dumnezeu de a acționa în contul păcătoșilor. Iată de ce Dumnezeu vorbește. Singurul tău

răspuns este să ai încredere în ceea ce El spune.

Dar tu ai putea să fii încă bântuit de frica încăpățânată că Dumnezeu ar fi pus Scriptura în mâinile tale ca să te asigure de condamnare. Gândește-te la asta: când Dumnezeu îi condamnă pe păcătoși, El pur și simplu îi lasă pradă păcatelor lor, astfel încât ei nici măcar nu mai au ochi să le vadă (Rom. 1:24, 26, 28). Ei sunt surzi față de El, și acest lucru este un semn al condamnării lor. Atât timp cât ești alarmat de păcatul tău și de ceea ce el indică despre starea ta înaintea Domnului, înseamnă că încă mai poți auzi. Încă n-ai fost abandonat. Dacă crezi că Dumnezeu te torturează cumva asigurându-Se că tu știi că ai o condamnare garantată înainte ca ea să se petreacă, nu citești Scriptura potrivit scopului lui Dumnezeu de a-i stârni pe păcătoși să alerge la El după mântuire.

Dacă Scriptura te sperie în ce privește păcatul tău, trebuie să înțelegi aceasta ca pe un act de *convingere*, nu de *condamnare*. Ai încredere că Dumnezeu este deopotrivă dornic și în stare să te mântuiască, exact așa cum El spune în Cuvântul Lui. Supune-ți perspectiva față de a Lui. Nu ești sigur cum să faci asta? Ei bine, pe lângă ascultarea de Cuvântul Lui, trebuie să vorbești cu El în rugăciune.

2. *Roagă-te fiind convins că Dumnezeu știe mai bine decât tine ce este cu mântuirea ta.*

În rugăciune, noi ne eliberăm de gândurile mărunte și ne deschidem față de cele importante. Rugăciunea este una dintre principalele căi prin care ducem temerile noastre la Domnul exprimându-le înaintea Lui, în loc să le permitem să ne copleșească mințile. Gândește-te la asta în felul următor: noi vorbim foarte mult cu noi înșine. Că veni vorba, a trece de la acest dialog cu noi înșine nu înseamnă să vorbim mai mult cu noi înșine. Nu, ci înseamnă să vorbim mai mult cu Domnul decât cu noi înșine. Așa supunem perspectiva noastră față de a Lui.

Ca să faci bine acest lucru, trebuie să fii specific în ce privește gândurile pe care le nutrești despre tine, supunându-le față de Dumnezeu prin adevărul specific pe care îl cunoști din Cuvântul Lui. Iată câteva exemple de strategii diferite de rugăciune care identifică, exprimă și Îi cer Domnului ajutor specific pentru lucruri specifice.

- I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea siguranță, dar El nu mi-o dă. Nu pot fi sigur că sunt mântuit.
 - **Identifică:** Ceea ce vreau acum este certitudinea, dar ar trebui să îmi doresc credința.

- **Exprimă:** Doamne, doar Tu ai acel fel de certitudine pe care eu îl doresc pentru mine, pentru că doar Tu știi toate lucrurile așa cum sunt ele (Rom. 11:33-36). Eu nici măcar nu mă cunosc pe deplin, așa că am nevoie să mă ajuți să mă văd corect.
- **Cere:** Doamne, nu Îți cer să îmi dai certitudine, ci credința că Tu ești atât de generos față de mine după cum ești față de alți păcătoși. Tu îmi spui că ești bogat în îndurare și plin de o dragoste atât de profundă, încât nimeni n-ar putea să o merite. Așa ești Tu, și eu pot să îmi pun încrederea în Tine și în ceea ce mă privește (Efes. 2:4-10).
- Sunt speriat de Dumnezeu. L-am supărat.
 - **Identifică:** Temerea mea mă face să mă îndepărtez de Dumnezeu, nu să mă apropiez de El. Satana este autorul acestui fel de frică, nu Dumnezeu.
 - **Exprimă:** Doamne, frica mea de Tine mă face să fug de Tine, nu către Tine.

Tu îmi spui că dragostea Ta alungă fe-
lul greșit de frică (1 Ioan 4:16-19) și o
înlocuiește cu frica sănătoasă (1 Petru
1:17-21).

- **Cere:** Doamne, ajută-mă să mă tem de
Tine așa cum ar trebui, nu să fiu spe-
riat de Tine, așa cum nu ar trebui.
Când simt mânia Ta, ajută-mă să alerg
spre Tine, nu *departe* de Tine. Dragos-
tea Ta înseamnă că Tu mă vei primi în-
totdeauna, oricât aș fi greșit (Luca
15:11-32).
- Păcatul meu este atât de rușinos, că nu aș putea
fi mântuit.
 - **Identifică:** Conștiința mea mă acuză
constant. Dar rolul ei este să mă pro-
voace să îmi mărturisesc păcatul, un
pas necesar pentru iertare. Orice este
inferior acestui scop este de la Satana,
acuzatorul.
 - **Exprimă:** Doamne, Tu știi atât vino-
văția păcatelor mele cât și rușinea pă-
cătoșeniei mele. Ajută-mă să recunosc

aceste lucruri imediat înaintea Ta și a copiilor Tăi. Tu îmi spui că, atunci când eu scot la lumină păcatul meu, Tu îl acoperi cu ceva mult mai bun, anume cu neprihănirea Fiului Tău (Ps. 32:5-7; 1 Ioan 1:8-2:2).

- **Cere:** Adăpostește-mă de acuzatorul! Ajută-mă să confrunt consecințele pământești ale păcatului meu cu o hotărâre bucurătoare (Ps. 38; 2 Cor. 7:10-11), deoarece consecințele veșnice au fost glorios îndepărtate. Nu mai există condamnare pentru mine, pentru că Isus a preluat-o în locul meu (Rom. 8:1-4).
- Nu sunt suficient de bun ca să fiu iubit de Dumnezeu. Sunt o dezamăgire nevrednică.
 - **Identifică:** Eu pretind lucruri despre mine pe care Dumnezeu nu le spune. Eu presupun că opinia lui Dumnezeu despre mine se potrivește cu opinia mea sau cu a altora.
 - **Exprimă:** Doamne, sunt foarte critic cu mine însumi și conștient de criticile

altora la adresa mea. Nu pot scăpa de un sentiment că sunt o dezamăgire. Dar Tu nu împărtășești aceste standarde pământești ale frumuseții sau succesului. Eu nu sunt nici *mai mult* și nici *mai puțin* vrednic să primesc mântuirea decât sunt alți păcătoși (1 Cor. 1:27-29; Fil. 4:7).

- **Cere:** Doamne, ajută-mă să mă smeresc înaintea Ta recunoscând că Tu m-ai făcut să fiu un vas fragil de lut nu ca să mă arunci, ci ca să mă umpli cu o putere care este clar că nu vine de la mine (2 Cor. 4:7-10). Tu nu vrei niciodată ca eu să fiu încrezător în mine însumi, ci doar în dragostea Ta față de mine (2 Cor. 12:7-10; Gal. 2:20).

3. *Caută părtașia ca și cum Dumnezeu arată în alți creștini felul de siguranță smerită pe care și tu o poți avea.*

Siguranța mântuirii este contagioasă.

Această propoziție ar putea să te surprindă, pentru că tu ai putea să te simți la polul opus când te duci la biserică

și când vezi pe altcineva cum cântă din inimă Domnului, mărturisind despre harul Lui în viețile lor, primind Cuvântul cu un zel care pare absent din viața ta. Poate că tu crezi că, dacă stai în preajma credincioșilor, acest lucru te face să fii *mai puțin* sigur de mântuirea ta.

Dacă așa crezi, îmi dai voie să dezvălui o problemă ascunsă ce poate pândi în perspectiva ta? Se poate să presupui că alți creștini găsesc siguranța pentru că ei *nu* au parte de luptele tale. Dar dă-mi voie să întorc foaia. Cum ar fi dacă ei descoperă siguranța tocmai pentru că *au parte* de aceleași lupte ca și tine? Cum ar fi dacă încrederea pe care ei o exprimă nu le vine automat, ci este forțată de aceeași rușine și de aceeași îndoieli despre care tu presupui că doar tu ai parte de ele?

Înțelegi acum felul în care siguranța mântuirii poate fi contagioasă? Ai putea avea o mulțime de creștini în jurul tău care s-au luptat cu Dumnezeu în nopțile întunecate de nesiguranță și frică, ieșind cumva la liman binecuvântați de El cu siguranță. Felul corect de încredere în dragostea lui Dumnezeu este contagios.

Iată de ce biserica este atât de esențială pentru siguranța personală a mântuirii tale: trăiești într-o lume în care există voci aflate în competiție. Aceste voci îți spun ce ar trebui să crezi despre tine însuși, despre alți

oameni și, cel mai important, despre Dumnezeu însuși. *Nu poți* să nu auzi vocile care te înconjoară (dubla negație este intenționată). Așa că iată care este întrebarea: Cu ce voci te înconjori?

Dacă ai fugit de creștini pentru că ai crezut că ei au o anumită calitate pe care tu nu o ai, care îi face să fie total și perfect siguri, ai gravitat pe unde nu trebuie. Poate că ai încercat să fugi de durere îngropându-te în alte preocupări precum munca, școala, distracțiile, jocurile, sporturile sau alte relații cu persoane care nu păreau să fie preocupate de chestiunile veșnice care pe tine de hăituesc. Toate aceste căutări implică niște comunități diferite, care îți spun cum să te vezi pe tine însuși; ei îți spun cum să răspunzi – sau să ignori – la întrebările care te tulbură. Dar aceste comunități ar putea doar să te ajute să te distragi de la chestiunea reală a statutului tău înaintea Dumnezeului atotputernic.

Singura comunitate care poate să te susțină în această chestiune foarte presantă este biserica. Biserica este casa Dumnezeului celui viu, locul unde adevărul despre Isus este celebrat (1 Tim. 3:15-16). Este locul unde credința unui membru o întărește pe a celui alt (Rom. 1:12, 16-17). Este locul unde creștinii spun adevărul despre ei înșiși și despre Mântuitorul lor, și cresc

în felul acesta – adică fac progres real – în încrederea lor în dragostea lui Dumnezeu (Efes. 4:11-16).

Mai mult, avem nevoie să ne aducem aminte că Isus a autorizat biserica locală să spună cine sunt copiii lui Dumnezeu. În Matei 16, Isus a spus că biserica deține „cheile Împărăției cerurilor”. Aceasta este o metaforă complicată, dar, în ultimă instanță, Isus spune că bisericile Lui locale reprezintă Cerul și declară în numele Cerului cine face parte din acea Împărăție. Cum fac bisericile acest lucru? Prin membralitate. Când ești botezat în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, biserica spune în esență: „Suntem încrezători că această persoană este a lui Isus”. Și nu doar asta, ci de fiecare dată când biserica sărbătorește Cina Domnului și te invită să participi, membrii ei spun: „Încă suntem încrezători că această persoană este a lui Isus”. Desigur, cineva poate avea o falsă siguranță bazându-se *doar* pe membralitatea în biserică sau pe simpla participare la Cina Domnului. Dar nu lăsa ca acest lucru să fure din puterea care se găsește în spatele acestor modalități oficiale prin care ești inclus în biserică. De fiecare dată când iei Cina Domnului împreună cu familia bisericii tale, adu-ți aminte de acest lucru: zeci, sute sau chiar mii de alți credincioși își exprimă încrederea în ce privește statutul tău înaintea

Domnului, chiar și atunci când ție îți lipsește încrederea.

Biserica locală contribuie într-un fel oficial la siguranța mântuirii noastre, dar ea ne ajută și într-un fel informal, prin relațiile pe care le avem în comunitatea copiilor lui Dumnezeu. Ține minte că siguranța personală crește pe măsură ce avem încredere mai deplină în dragostea lui Dumnezeu, ceea ce face ca noi să imităm acea dragoste în propriile vieți. Dragostea față de semenii, dragostea față de poruncile lui Dumnezeu și față de Dumnezeu însuși sunt răspunsurile la dragostea Lui care zidește siguranța în viața practică a unui credincios. Aceste expresii nu vin în plus față de credință, și sunt expresii ale credinței. Iar comunitatea bisericii tale este locul unde ele se manifestă.

Dacă ai ținut pentru tine luptele tale cu siguranța, iată cel mai categoric sfat al meu: nu mai face asta! Nu fugi de poporul lui Dumnezeu. El este unul dintre cele mai mari mijloace de protecție pentru tine. Du-te și vorbește cu un păstor sau cu un credincios matur despre ceea ce ai învățat din această scurtă carte. Se poate să descoperi că, deși ei nu se luptă cu exact aceleași lucruri ca tine, cu siguranță că au dus cândva aceeași luptă. Și vei descoperi că încrederea lor în dragostea lui Dumnezeu

nu există *în ciuda* acestei lupte, ci *datorită* ei.

UN CUVÂNT DE FINAL PENTRU UN COLEG DE BĂTĂLIE

Mare parte din ceea ce ai citit aici a fost scris într-o perioadă din viața mea când mi se părea că Dumnezeu turna asupra mea cu flăcări de judecată. După toate aparențele, mă descurcam de minune în acea perioadă – eram diacon la biserică, studiam la seminar ca să devin păstor, eram credincios față de soția mea și statornic în devoțiunea personală.

Dar în interiorul meu eram lipsit de orice simțământ că Dumnezeu mă iubea. Chiar acum, când mă uit înapoi peste acea perioadă de timp, nu înțeleg pe deplin de ce a fost așa. Nu eram captiv vreunui păcat secret. Nu flirtam cu nicio ideologie păgână. Nu stăteam să îmi cântăresc greșelile din trecut. Dintr-un oarecare motiv, am ajuns foarte conștient de cât de profund eram focalizat pe mine însumi, de felul în care chiar umblarea mea după slujire era centrată pe mine însumi, de felul în care dragostea față de oricine altcineva din viața mea depindea de ceea ce ei făceau pentru mine. Și în centrul întregii situații se afla realitatea zdrobitoare că nu Îl iubeam pe Dumnezeu cu toată inima mea – în fapt, abia de Îl

iubeam cu o mică parte din ea.

Vreme de aproape trei luni, am fost convins că nu Îl iubeam deloc pe Dumnezeu și că nici El nu mă iubea, și asta pe bună dreptate. Îl simțeam rece față de rugăciunile mele, Scriptura părea înfocată în judecățile ei, iar membrii bisericii păreau incapabili să mă înțeleagă. Eram singur.

Nu mi-aș dori să repet acea experiență pentru nimic în lume. Și vorbesc serios. Părea că Iadul s-a comprimat în 12 săptămâni. Dar acea agonie a produs ceva în mine. Îmi amintesc cum stăteam întins pe pardoseala din dormitor strigând în continuu la Dumnezeu care nu mă iubea. În acele rugăciuni, am apelat la Dumnezeu cu adevărurile pe care le auzisem predicate, cântate și aduse în rugăciune la biserica mea – adevăruri care păreau aplicabile pentru orice membru, dar nu pentru mine. Apoi, în epuizare, m-am regăsit resemnându-mă în fața sorții și spunând: „Doamne, dacă mă vei trimite în Iad, va trebui să faci acest lucru cu mine ținându-mă alipit de picioarele lui Isus”.

Și, nu după multă vreme, am simțit pentru prima dată cum căldura s-a aprins în inima mea. În fața judecății despre care credeam că îmi stă înaintea, am afirmat, oricât de jalnic o făcusem, că Isus era singura mea

încredere în faptul că Dumnezeu m-ar fi iubit. Și, într-o clipă, mi-am dat seama că dragostea pe care nu fusem în stare să o percep fusese acolo dintotdeauna.

Lupta mea nu s-a evaporat complet în acea seară, dar din acel moment, am început să văd mai clar că Dumnezeu folosea acea agonie ca să mă convingă mai profund că mântuirea mea nu era determinată de nimic altceva decât de dragostea Lui neprovocată, nemeritată și nesfârșită. Aveam nevoie ca El să mă iubească mai întâi și ca eu să Îl iubesc mai apoi. Astăzi sunt chiar mai sigur de mântuirea mea nu *în ciuda* acelei experiențe, ci tocmai *datorită* ei.

Într-un sens, nu m-am recuperat niciodată din acele luni disperate. Și sper că niciodată nu o voi face.

IX 9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea exozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membralitatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să illustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/about/international-efforts/.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

1) *Recomandă mai departe această carte!*

2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*

3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*

4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*

5) *Roagă-te pentru noi.*

6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.

Mulțumim!

Nenumărați creștini sunt copleșiți de temerea că Dumnezeu nu i-ar iubi cu adevărat. Deși ei și-au pus credința în Hristos spre mântuirea lor, profunzimile păcatelor lor și perioadele lungi de suferință au erodat orice sentiment al siguranței mântuirii lor. Cum pot credincioșii plini de îndoieli să fie încrezători legat de mântuirea lor? În această carte, Jeremy Pierre le arată creștinilor cum să își schimbe perspectiva și să accepte dragostea lui Dumnezeu prin darurile pe care Hristos le-a dat: Scriptura, rugăciunea și părtășia sfinților.

Întrebări despre biserică este o serie de cărți care caută să le ofere creștinilor obișnuiți învățătură sănătoasă biblic și accesibilă, prin răspunsuri la cele mai răspândite întrebări despre viața de biserică. Fiecare carte oferă răspunsuri biblice și aplicații practice cu scopul hrănirii practicilor și a dedicării sănătoase în biserica locală.

Jeremy Pierre (PhD, The Southern Baptist Theological Seminary) slujește ca profesor de consiliere biblică la Southern Baptist Theological Seminary și este păstor la Clifton Baptist Church. Jeremy și soția lui, Sarah, locuiesc în Louisville, Kentucky, și au cinci copii.

Editura MAGNA GRATIA
www.magnagratia.org

9Semne
www.9marks.org